Вже красується, мов жито, світлий сум,
Вколосилася зерном моя печаль…
Бо навік відбила сонячну красу
Молодих очей душі холодна сталь…

Повний лебідь з неба зорі розігнав,
Срібний лебідь таємниче-сивих хвиль…
Хто ж це маки із життя мого украв?
Хто ж це дав замість меча холодний біль?

Плачуть зорі, вириваючись з пітьми…
(… Переможе молодая кров моя!)
Плачуть дзвони: "Ти така ж, така ж, як ми!"
Їм всміхаюсь: "Ви такі ж, такі ж, як я!.."

Вітер влив надії в золоту косу,
Познизав в намиста смутку мій кришталь…
Бо красується, мов жито, світлий сум,
Колоситься вже зерном моя печаль…